

DIVADELNÍ Piknik

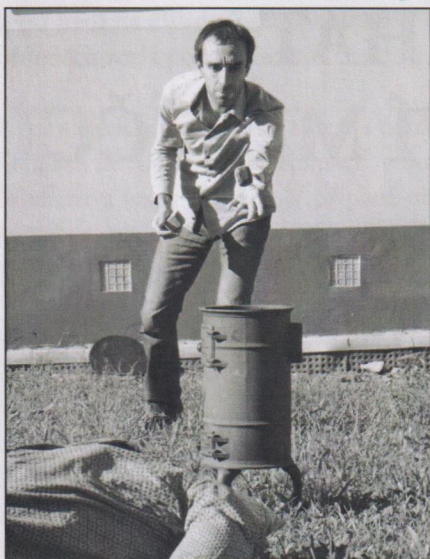


ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

19. KVĚTNA 2013
číslo 8

KDO NEJRYCHLEJI NACPE BABU DO SKŘÍNĚ ANEB BURKE CUP

Divadelní národ je soutěživý. Bez možnosti něco vyhrát se ani moc nesnaží hrát dobré divadlo, říká se v Hronově. Provéřit tuto myšlenku zřejmě mělo sportovní klání, inspirované Podivuhodným odpolednem dr. Zvonka Burkeho. Pohled na herce, režiséry i lektory, jak házejí různé předměty na cíl, cpou figurínu Outěchové do skříně, ba se i dopouštějí běhu, zastavoval kolemjdoucí, kteří na to hemžení v údivu zírali.



Disciplína první - hod buchtami do kamen - byla prubířským kamenem klání.



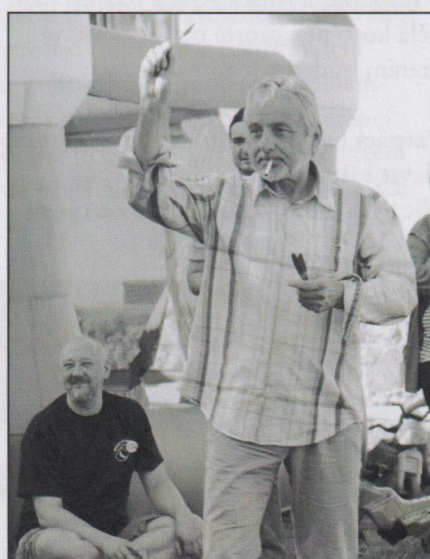
Každá buchta mimo cíl musela být vykoupena dvěma dřepy.



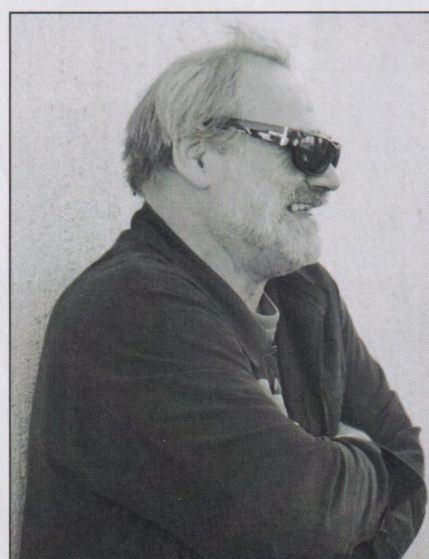
Nacpat velkou Outěchovou do malé skříně nebylo možné bez zapojení vnějšího hmatového vnímání.



Kdos bez viny, první hod kufrem! A tref se do vymezeného cílového čtverce!



Letitá praxe v házení těžkých předmětů po hercích byl při hodu nožem výhoda.



A nakonec nebylo ani tak důležité vyhrát, jako zasmát se :)

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie: Petr Matoušek

Voltaire, K. Fixová, M. Schejbal, P. Matoušek: Candide aneb Optimismus?



BUDOU MEZI NÁMI POBÍHAT PATNÁCTICENTIMETROVÍ MUŽÍČCI

Rozhovor s režisérem Petrem Matouškem

Nastal ve vaší hře nějaký posun od krajské přehlídky?

Dělali jsme na tom. Je opět jiný konec. Hra tedy již má tři nebo čtyři konce. Snažili jsme se zkrátit nástupy, dochytat technické věci a také trochu zapracovat na textu.

Jaké to je, hrát v sobotu ráno?

Dobré, no. Na druhou stranu jsem čekal méně lidí. Nakonec jich bylo celkem dost. Je dobré že představení začíná až v deset, že to není třeba už v osm.

Ve Volyni jste hráli i loni. Jak se ti zdejší festival líbí?

Volyn trochu znám i z KOPRu. Dvakrát jsme zde byli. Prostředí je mi

tedy velmi příjemné. Musím říct, že cesta sem je pro nás lán světa. Pro jiné to byl ovšem zase lán světa do Děčína.

Co nového chystáte v souboru?

19. a 20. června budeme mít premiéru hry, kterou zkoušíme s Kateřinou Fixovou. Bude to Dlouhý štědrý večer od Thortona Wildera. Je to hra z úplně jiného soudku, než Candide nebo Muži ve zbrani. V letošním roce slavíme patnáct let, tak jsme si nadělili dárek – režisérku a Mírek Král z Kralup nám dělá kostýmy, prostě představení, ve kterém budeme jenom hrát.

Patnáct let je zásadní hranice, budete slavit i jinak?

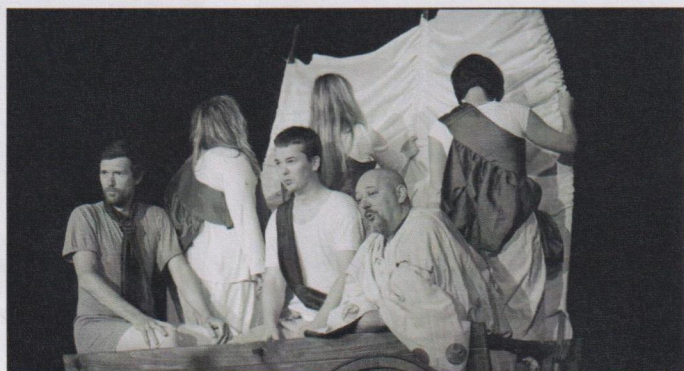
Nic zvláštního nechystáme. Za týden

nás čeká postupová přehlídka na Popelku do Rakovníka, potom budeme pořádat Léto na dlani a do konce prázdnin bych chtěl ještě vydat jakýsi almanášek postřehů, glos a hodnocení lidí z divadelního světa, kteří nás znají. Chtěl bych zde představit celý soubor za již zmíněných patnáct let.

Tolik minulost. A budoucnost?

Od září se zase vrátíme na Zeměplochu. Úplně první, ta dramatizace neexistuje ani v Anglii, jsme dostali povolení dramatizovat Svoobodný národ. Takže Nac mac Fíglové. Už se moc těším, až mezi námi budou pobíhat patnácticentimetroví mužíčci. Pochopitelně v divadelní poetice, takže je budeme hrát my.

-saj-



PROČ SE DOBRÝM LIDEM DĚJÍ ŠPATNÉ VĚCI

Mladoboleslavské Divadýlko na dlani pozvalo volyňské publikum na filosoficko-kabaretní cestu s inscenací *Candide* aneb *Optimismus*. Za literární předlohu posloužila stejnojmenná satira, kterou napsal v roce 1759 francouzský filozof a nekorunovaný král tehdejší intelektuální Evropy, Voltaire. V roce 1980 napsali Kateřina Fixová a Milan Schejbal s použitím dalších Voltairových děl – zejména *Filozofického slovníku* – vlastní dramatizaci této předlohy pro Anebdivadlo. Tento renomovaný amatérský soubor pak hru uváděl dlouhých deset let až do roku 1990, kdy víceméně zanikl. Kateřina Fixová se k textu později ještě jednou vrátila, ještě jednou jej upravila, vyškrtla postavu personifikovaného Rozumu (*Candidovo alter ego*) a nastudovala jej s mladými herci Městského divadla v Mostě. S touto úpravou konečně pracoval režisér mladoboleslavské inscenace Petr Matoušek. Text hry sám dále upravil a příběh o naivním mladíkovi, který žije v domnění, že vše na světě je dobré, mohl opět spatřit světla ramp.

Inscenaci nelze zdánlivě nic vytknout. Příběh má tři základní fáze. V první *Candide* přijímá moudrost a pravidla fungování světa od svého velkého učitele Panglose, ve druhé tyto myšlenky a zásady konfrontuje s realitou a formuje svůj vlastní postoj k nim a ve třetí se chová jako hotová osobnost, která se konfrontuje s okolním světem na základě názorů zcela vlastních. Inscenátoři zvolili pro své jevištní vyprávění vhodné prostředky antiiluzivního divadla a zručně s nimi nakládali. Základním kostýmem byly nedbalky, doplňované nejrůznějšími jednoduchými kostýmními náznaky. Centrálním scénickým objektem se stal multifunkční starobylý formanský vůz. Herci pracovali s jednotným stupněm stylizace, s nadsázkou a hravostí.

Přesto hra nefungovala, jak měla. Po představení jsme měli pocit, jako bychom právě zhlédli první generálku. Tušili jsme, jak to asi všechno normálně funguje, ale hru jsme nedokázali sdílet. Radost z pohrávání si k nám nedolehla. A to je větší problém, než by se zprvu mohlo zdát. Hravost je totiž základním prvkem inscenace. Má pro celkové vyznění zcela zásadní význam. Hraví totiž nejsou jen herci. Hravé jsou i dramatické postavy a jejich způsob řešení situací. Z této hravosti, z lehkosti *Candidova* vidění života pramení jeho optimistický vztah k životu a tedy i téma celé inscenace. Jestliže se autentická hravost a všudypřítomná lehkost hereckého vyjadřování z inscenace vytratí, mizí i téma a důvod hrát.

Dalším úskalím inscenace je její silné zakotvení v poetice studiových divadel sedmdesátých a osmdesátých let dvacátého století. Je to poetika milá, ale inscenace v jejím hávu působí jako dokonalý muzeální kousek. Je pěkná, ale nedýchá. Inscenace, ve kterých se hravost stává sama o sobě jedním z témat, by se podle mě měly méně ohlížet k poetikám minulosti. Měly by pro svůj jedinečný styl maximálně těžit ze způsobu chování, komunikace a životního stylu, který nás obklopuje tady a teď.

I přes všechny výhrady jde o kvalitní příklad antiiluzivního divadla, které má co říct. Přinejmenším nám připomenout: optimismus je takový zažraný názor, že všechno je dobré, i když je to špatné.

Luděk Horký

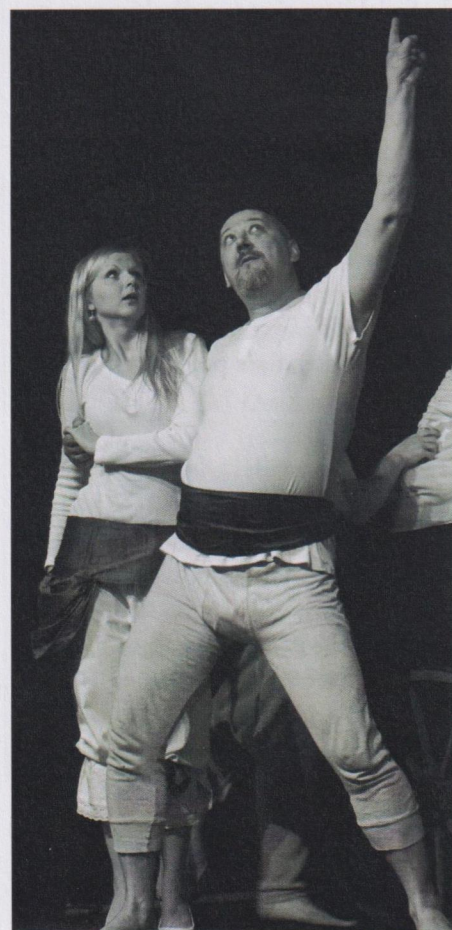
* Představení se mi moc líbilo. Byla jsem spokojená a bavila jsem se. Mám z toho dobrý pocit.

* Měli to pěkné. Stálo za to představení sledovat.

* Inscenace to byla zajímavá. Po ránu mě překvapilo, že jsem se u ní krásně bavil, a to i po včerejším velice náročném dni.

* Líbilo se mi to. Představení bylo vtipné, filosofické. Právě jsme si se ženou říkali, jezdíme totiž občas do divadla do Prahy, že kdyby něco podobného bylo v některém z pražských divadel běžné, bylo by to často zábavnější, než co vidíme za několik stokorun.

* Nejsem žádný kritik. Bylo vidět, že to divadlo hraje pro sebe. Je hezké se dívat, když z toho herci mají radost. Pak už to ale není o nějakém velkém uměleckém dojmu.



Divadelní duo TOŤ Praha / režie: Ladislav Karda, Ondřej Zais

L. Karda, O. Zais: Televizor



ZA ROK BUDE ONDRA ŽEHLIT

Rozhovor s divadelním duem Tot, Láďou a Ondrou

Proč jste si pro hraní zvolili prostor dole pod jevištěm?

O: Na jevišti bychom se utopili.

Navrhli nám tři varianty a my jsme se shodli na téhle, že budeme hrát nejbliž k lidem. Jestli to pro diváka v zadní řadě bylo vidět, to teď nemůžu tušit.

L: Sedal jsem si tam a díval jsem se na to z těch posledních řad a říkal jsem si, že bych tam nechtěl sedět, ale jinak se mi to zdálo dobrý. Ve chvíli, kdy jsem začal hrát, říkal jsem si, že bychom to nakonec možná mohli hrát na jevišti.

O: Včera jsi mě kvůli tomu, že jsem chtěl hrát na jevišti před oponou, málem seřval.

L: Rozhodně bychom to neutáhli na velkém jevišti, naše představení nejsou tak dělaný.

Televizi jsem viděla dnes asi po třetí a ostatní vaše hry taky. Všechny jsou vlastně o vás. Tak mě napadlo, že Láďa asi opravdu chce napsat knížku a Ondra vydat CD, je to tak?

O: Naopak. Vždycky se objevují motivy, které v životě děláme. Láďu už vydal CD a já jednou napíšu knížku, ale ne o Láďovi.

L: Protože je to o nás, je tam hodně věcí z našeho života. A taky hodně věcí, které bychom chtěli, aby tak byly.

Chtěli byste cestovat do minulosti nebo do budoucnosti? Kam byste se vydali?

L: No, jasně! Chtěli bychom cestovat časem, hrajeme vždycky o tom, co nás baví a zajímá.

O: Jel bych někam, kde by bylo hezký počasí. Třeba do pravěku.

L: Šel bych na druhou stranu, dopředu, do budoucnosti.

O: Na pirátskou loď.

L: Šel bych pár let do budoucnosti a zajímalo by mě, jestli mám ženu a jak vypadá.

O: To bych nechtěl vidět. Spíš do vesmíru bych se podíval.

Ondřej ve hře z budoucnosti vyzkazuje, že nemá mít Ondřeji děti, protože jsou hrozný svině a vytrhají ti všechny vlasy. Myslíte to vážně?

O: Pomalu a jistě plešatím, tak to je jen proto, aby se to svedlo na ty děti.

L: Myslím, že Ondra chce mít podprahově hodně dětí.

Teď se hodně řeší druhy divadla. Určili byste si druh, do kterého patříte?

L: Máme vlastní poetiku „totáckou“.

O: Máme nakoukanou poetiku, kterou jsme koncentrovali do našich her. Komédie, drama.

L: Autorské divadlo. Ale asi bych nás nezařazoval.

O: Samozřejmě, že lidi nejdou na stínohru.

L: Nejsme balet ani opera.

Ve všech inscenacích byl vaším třetím partnerem nějaký předmět, např. mrazák, totem, auto nebo teď televize. Na co se můžeme těšit v další inscenaci za rok?

L: Na žehličku. Ondra bude žehlit.

O: Hm, to se máte, na co těšit.

-leh-



BYLO TO TAK?

Inscenace Divadelního souboru Duo Toť Ladislava Kardy a Ondřeje Zaise *Televizor* je o přátelství. To není nic zvláštního. Zvláštní je způsob, jak toto přátelství oba dva přes sami sebe – sebescénování – sdělují divákům. Vyplyvá to z obecné charakteristiky samotného souboru – ztvárňují sami sebe a zasadí se do situace. V případě *Televizoru* do situace, kterou vytvoří nejen současnost, ale také zprostředkovaná budoucnost.

Proto i podtitul, který je ve scénáři – drama s prvky sci-fi. Samotný scénář inscenace *Televizor* je spíše „boďákem“ pro mezní situace záměrně předem nejistého (ve smyslu orientace postupného budování celku) scénování procesu. Jinak by totiž smysl sebescénování a přirozené napětí mezi performativitou (Ladislav Karda – Ondra) a improvizací (Ondřej Zais – Láda) nevytvářel vztah mezi dvěma samostatnými (odlišnými) způsoby uchopování sebe sama. Vyobrazování smyslu by pak přes jmenované prostředky a tím způsoby uchopování nemohl dojít ke smyslu základní existence tady a teď. Není lehké konat přes odlišná východiska sebescénování. Jejich záměrný odstup od sebe sama s důrazem na samotné prostředky je velmi zrádný. Zároveň je třeba počítat i s náhodou i ze strany diváků.

V případě inscenace, kterou jsme viděli, byl největší problém právě s kontaktem „na diváka“. Při vnímání tohoto představení byl velmi slabý, a proto pozornost s přibývajícím časem slábla a samotná hra o přátelství mezi současností a budoucností se vytrácela. Láda a Ondra byli, ale jejich lidský smysl postrádal svobodnou hru, která by nás zbavovala tíže, kterou nese jejich způsob sdílení s diváky. Jde o to, že i když se od sebe záměrně liší způsobem prostředků (a to bylo skutečně hmatatelné), samotné vyobrazování sebe sama tj. performativita a improvizace musí někam vést. Konkrétně v tomto případě k obrazu přátelství za všech okolností, i když to není v souladu s obecnou definicí.

Radvan Pácl



Mně se to moc líbilo. Vyhovovalo mi, že to bylo krátké, stručné, jasné. A nemám teď slov.

Klára Pabišová

Byla jsem spokojená, také hlavně kvůli délce. Zbytečně se tam nic nenatahovalo, kluci byli výborní, takže se mi představení moc líbilo. A že jsme seděli ze strany, vůbec nevadilo.

Blanka Kollinová

Mně se to líbilo. Myslím, že se jim to podařilo. Science-fiction, něco co nikdy nebude. Nebo možná v daleké budoucnosti.

Michal Richter, DS Dostavník

Postřehy mám smíšené. Celkový rámec divadelního představení se mi líbil. Bylo zajímavé, jak dokázali pojmut scénou. Ale nevím, proč byla scéna pojatá takhle, vzhledem k tomu, že používali jen šály, šlo by to použít i na jevišti. Komunikace s divákem by byla asi snížena. Ale nevadilo mi to tak, jak to měli. Líbily se mi přechody Osvalda a Ondry, jak dokázal i mimicky a gesty vystihnout postavu, kterou zrovna ztvárňoval, jak dokázal přeskakovat. Stopáž byla krátká, čekal jsem delší představení. Jen nevím, nakolik improvizovali, protože z jejich vzájemných reakcí to vypadalo, že si dělají někdy i naschvály, což spíš diváka ruší. Celkově mám z představení dobrý pocit.

Gyula Nyárs, DS Dostavník

Miluju tu svačinu, co je v kufru. Raději mám tedy housku, ale rohlík je taky dobrý. Dneska mi došlo, že když Láda vypne televizi, než odejde naposledy z bytu, tak vlastně zruší to spojení z budoucností... tak nevím jestli vlastně zachrání Ondru... Sakra.

žena z davu

Rádobydivadlo Klapý / režie: Jaroslav Kodeš

P. Shaffer: Amadeus



JE TO PROSTĚ DĚLANÉ SRDCEM

Rozhovor s režisérem Jaroslavem Kodešem

Jak jsi spokojený s dnešním výkonem souboru?

Jsem spokojený. Vždycky se něco povede a něco ne, tak to je vždycky. Dnes se v podstatě povedlo všechno, samozřejmě tam byly i drobné chybičky, Salieri se třeba zamotal do svého posledního monologu, ale myslím, že si toho ani nikdo nevšiml.

Já ne. Nakolik vás inspirovaly historické skutečnosti z života obou skladatelů?

Historická skutečnost byla pouze odrazovým můstkem pro inscenaci. Jak u Shaffera, tak u i nás. Historií se v podstatě nezabýváme a nezdůrazňujeme ji. Josef II. také nebyl tak stupidní mocnár, jak jej záměrně

zobrazujeme my.

Jak často Amadea hrajete?

Dnes to byla dvadvacátá repríza. Dnes je to téměř na den přesně rok, kdy jsme uvedli jeho premiéru.

Vím, že v Klapém udržujete na repertoáru ještě víc her. Jak to stíháte?

Máte ještě další lidi?

Téměř celý soubor jsi vlastně mohl vidět dnes při představení. Je to prostě dělané srdcem. Máme všichni rádi divadlo. Člověk dělá s lidmi, kteří chtějí dělat s ním. Oni tě nabíjejí tím, že to chtějí dělat. A jsou pro divadlo leccos ochotni obětovat. Stejně jako ty. Pak ti žádná námaha nevádí. Nevadí ti, že jedeš do Kroměříže, tam odehraješ

pět představení, pak se vracíš v noci s pěti auty největší vánicí, která v letošní zimě byla, deset hodin domů. A nikdo si nestěžuje.

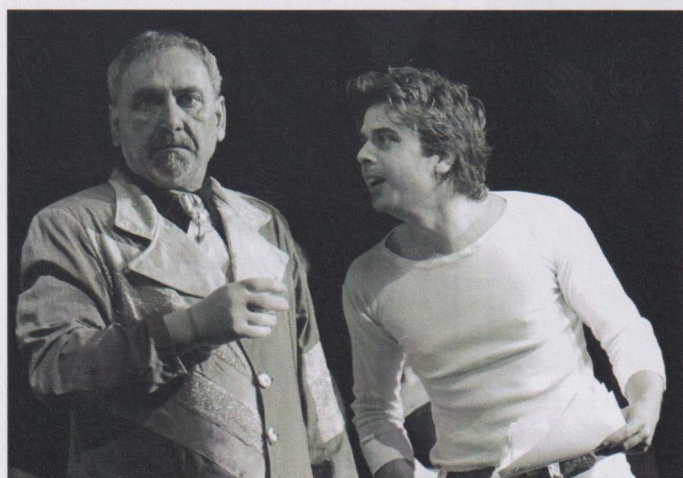
Jak často hrajete?

Minimálně jednou týdně. Více než padesát představení za rok.

Chystáte nové představení?

Příští týden ve čtvrtek máme další premiéru, Šumaře na střeše. Režíruje jej Jirka Kraus z Mostu. Láďa Valeš to všechno organizuje tak, aby v režii nefungoval pouze on, ale aby přišli i další. Samozřejmě ví, že je třeba soubor oživovat. Herci si vyzkoušejí jinou režii a to jim pomáhá.

-saj-



KDYBY PRŮMĚR BYLA NORMA...

Obrovské téma v dějinách hudby! Příběh geniálního Wolfganga Amadea Mozarta konfrontovaný s životním a tvůrčím osudem svého o pár let staršího skladatelského souputníka Antonia Salieriho. Téma jako stvořené pro divadlo i film. Formanův slavný oscarový film – který je ostatně bytostným divadelně laděným kinematografickým dílem – vypráví silný lidský příběh v působivých reálných konturách a prostředích.

Dramatický text Petera Shaffera (zase jeden další britský Sir!) si v tomto příběhu nachází konflikt dvou silných osobností, z nichž jedna i druhá je svým způsobem výjimečná. V centru divadelní hry přitom zůstává a stojí zřetelný záměr: nabídnout divákům prostřednictvím osudového tématu slušnou porci emocí a dojetí. Dovolím si v této souvislosti jen připomenout, že konstrukt takového typu není na divadle nijak neobvyklý a v případě anglosaského autora v mnoha ohledech zcela pochopitelný.

Inscenace Rádobydivadla Klapý s takovýmto typem dramatiky pracují rády. Ostatně ne náhodou se “Klapáci” v době nepříliš dávné chopili jiného, staršího Shafferova textu (*Equus*). V případě osvědčeného *Amadea* se před námi v jejich inscenaci na jevišti zhmotňuje velké činoherní divadlo poučené technologií, mocné jevištního znaku a naplněné (z větší části) působivými hereckými výkony. Velké, promyšlené a propracované je rovněž scénografické řešení. Nenechává diváka ani chvíli na pochybách, že má co do činění se závažným tématem. Sadu čtyř pohyblivých panelů v barvě všední šedi doplňuje mobilní postel a několik jednotlivých židlí a stoliček (s dvorský červeným čalouněním). A obrovský kříž, který jako memento zračí Salieriho utrpení. Tento *Amadeus* pracuje s bohatou strukturou jevištních znaků, které nesou metaforické, symbolické významy, přičemž je jen a jen na vnímavosti a invenci každého z diváků, jak mnoho z nich se jim podaří rozluštit.

Zásadní prvkem pro úspěch či neúspěch takto koncipované inscenace jsou však herecké výkony. V nich lze vysledovat několik rozdílných přístupů: od velmi dobře předvedeného psychologického prožívání (v případě *Amadea* či jeho milé Constance), přes velice slušné stylizované herectví (zejména u představitelů menších rolí, z nich někteří fungují též jako kulisáci) až k poměrně problematickému uchopení role Salieriho, který působí spíše dojmem chladné, emocí zbavené sochy. Mnohohrstevnatý ústřední dramatický konflikt mezi Amadeem a Salierim – alfa a omega celé hry! – tak nemá příliš šancí sdělit to, co inscenace zjevně sdělovat zamýšlela.

Z velkého příběhu tak nakonec zůstala velká, ambiciózní činohra založená na poměrně jednoduchém schématu. To není v žádném případě málo. Divácký úspěch je předem zaručen. Přesto se zdá být děr a trhlin ve struktuře až příliš na to, aby tato “popová dávka emocí” byla skutečnou radostí a potěšením. Ale možná je to jen proto, že Mozartova hudba je tak zatraceně dobrá...

Petr Christov

* Při sledování Vítka na jevišti jsem si opravdu uvědomila, jak jsem průměrná.

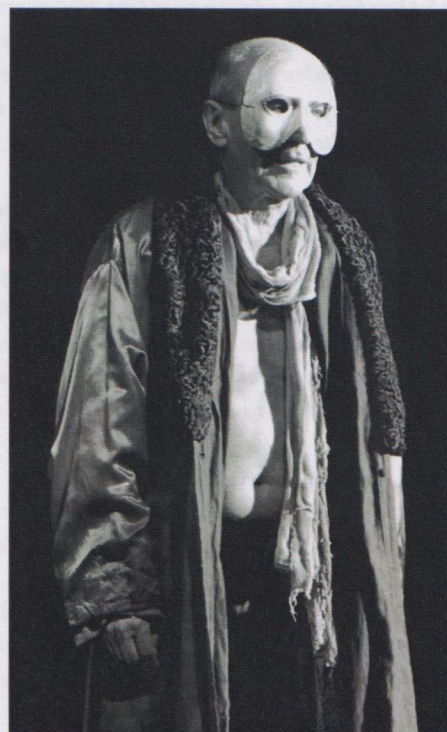
* Byl to pro mě velmi silný zážitek. Moc jsem si to užil a myslím, že budu potřebovat chvíli na to, abych to strávil.

* Soubor Rádobydivadla Klapý potvrdil svůj profesionální přístup k divadlu.

* Líbilo se mi to moc. Znáám velmi dobře film a viděla jsem jej několikrát. Hledala jsem tedy podobnosti. Myslím, že soubor inscenaci ztvárnil velmi dobře, bylo to téměř jako profesionální divadlo.

* Musíte tam napsat, že to byla nejkrásnější, nejúžasnější inscenace, jakou jsem kdy viděla. Ze všech divadelních představení byla úplně nejlepší.

* Mozart byl úplně úžasný. Jeho představitel byl naprosto úžasný, takže se mi to líbilo i jako celek. Jsem však už trochu unavená za ty tři dny v kuse. Musím přiznat, že už poněkud pospávám. Představení bylo super.



DÍTĚ, KTERÉ SI HRAJE, NEZLOBÍ

Aby si na Pikniku neužívali jen dospělí, připravili organizátoři letos zábavu také pro děti. V prostoru vedle divadla si mohly zaskákat v nafukovacích hradech, zkusit střelbu z luku či vzduchovky, nebo si něco vyrobit ve výtvarné dílně pod vedením výtvarnice Markéty Šafárikové.



SLOUPEK

GERONTTIME



Vždycky jsem si říkal, jak na to které divadlo hledí lidé věkově starší a zkušenější. Jestli se jim líbí mladí lidé, mladé postupy či mladická nerozváženost. Tenkrát, před lety, jsem tímto způsobem přebíral slovník starců a bral všechny zkušené rady s rezervou sobě vlastní. A ejhle, je to tady! Blížím se inkriminovanému věku a mám tak jedinečnou možnost zažít pocity tehdejších starců na vlastní kůži.

Poznání číslo 7 – Neodcházím po první půli!

Občas se může stát, že představení nenaplní očekávání, se kterým jsem do divadla přišel. Občas se stane, že dokonce předčí všechna očekávání. Ta špatná. Nabízí se proto v lepším případě odejít v přestávce představení (vybouřený divák už pochopitelně nebije sedadlem při vstávání a neodchází ostentativně v tiché pasáži s výkřikem: Tak tohle už fakt ne!). Zkušený účastník přehlídek ví, že se může stát zázrak! Druhé půle jsou od toho, aby napravovaly zklamání očekávání a tišily rozervaná srdce a propocená tilka porotců. Věřte druhým půlím!

Poznání číslo 8 – Blackout zážitek neubere!

Výrazný výpadek proudu, který přeruší zásobování rozsáhlého území elektrickou energií, se označuje jako blackout. V divadelní hantýrce jde ovšem o vteřinové až půlhodinové okamžiky, kdy divák ztrácí pojem nejen o představení, ale i o okolí. Mohlo by se zdát, že jde o výrazně negativní moment ve sledování inscenace. Není to pravda. Blackout je barometr kvality představení. Skutečně kvalitní představení nedovolí divákovi usnout. Výjimkou může být závěr Hronova či ranní sobotní představení na Popelce.

Poznání číslo 9 – Nepřekvapujte mě!

Doba experimentů, kterých jsem se účastnil coby čtyřicetiletý zájíc, mě v současné době děší. Mám strach ze všeho neznámého a upínám se na prověřenou kvalitu českých tvůrců. Nacházím nové kvality v Jiráskovi a další vrstvy v Tylovi. Jako alternativní žánr se mi jeví všechno ode mě neznámých autorů konce 20. a začátku 21. století. A alternativa v sobě skrývá nebezpečí složitosti, nekvality a potenciální kritiky mé osoby. Zkrátka a dobře: nepřekvapujte mě! Vraťte mi Jiráska a Tyla!

-saj-

PROGRAM

Neděle 19. května 2013

10.00 HOST PŘEHLÍDKY

Geisslers Hofcomedianen Kuks /
režie: Petr Hašek

C. Gozzi: Láska ke třem pomerančům

**12.00 Slavnostní zakončení
Divadelního Pikniku Volyně 2013**

s vyhlášením výsledků, předáním
ocenění a rautem

SPONZOŘI



JADERNÁ ELEKTRÁRNA
TEMELÍN



Zpravodaj XXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2013. Redakce: Lenka Huláková, Jan Švácha, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni. Náklad 100 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.